

HỘI THÁNH TIN LÀNH VIỆT NAM
TẠI THỤY SĨ

57
11&12
2016

ĐỨC CHÚA TRỜI *ở cùng chúng ta*

Trong số này:

Trang

Bài viết – Suy Gẫm:

Ngon nết đêm Giáng Sinh	3
Tại sao bạn cần một gia đình Hội Thánh	5
Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta	7
Anh mù cầm đèn	13
Thơ : Tôi là ai ?	15
Tiễn Thiên Bảo lên đường sang Mỹ Châu	17
Bài làm chứng : Chúa Jêsus về làng	22
Truyện ngắn : Món quà ngày Giáng Sinh	28

Sinh Hoạt Hội Thánh:

Ảnh Bìa – Kim Nguyệt	1
Hình ảnh sinh hoạt Hội Thánh	18
Vườn Thiếu Nhi	34

Ứng hộ báo Sức Mới xin gửi vào

- Số tài khoản (compte Postal): 17-391352-2 Võ Ngọc Thủy Thương
- Và ghi rõ : BÁO SỨC MỚI.

Xin chân thành cảm ơn quý vị đã quan tâm và góp phần trong công việc Chúa với chúng tôi!

Ban Biên Tập : Hình Như Bích Hạnh, Võ Ngọc Thủy Thương, Lê Kim Nguyệt

Cố vấn: MS. quản nhiệm Ngô Bá Tạo.

Ngọn Nến Đêm Giáng Sinh

Tiếng lũ chiêm kê khiến ngọn nến giật mình, ai đó đã thổi nó lên và để quên nó tại một góc nhà. Phía đầu kia có mấy người khách trọ, họ mới đến vào lúc chiều tối, khi cả cái thị trấn này không còn chỗ trú ngụ nữa. Không gian chật chội của cái chuồng chiêm bây giờ lại thêm nhỏ bé. Tuy nhiên, sự có mặt của họ cũng làm cho đêm nay không khí thật vui.

Đêm xuống rất nhanh. Cái lạnh bua vây khắp nơi. Thường ngày chẳng một ai thềm bước chân tới đây, vậy mà hôm nay có tới những ba người khách, một nam, một nữ và một chú bé nhỏ xíu, vừa mới ra đời. Ngọn nến đứng gần họ, thỉnh thoảng, theo từng cơn gió nhẹ, nó lại quét chùm ánh sáng vàng yếu ớt của mình lên từng khuôn mặt họ, người chồng, người vợ và cậu bé dễ thương kia. Nó nhìn thấy rất rõ, đó là người đàn ông hiền lành, chắc sống ở một vùng thôn quê, làm nghề lao động chân tay thì phải. Lúc thì ông lo chăm sóc cho vợ, lúc thì quan tâm, nâng niu cậu bé, đủ biết ông ta yêu thương họ như thế nào. Người vợ là một phụ nữ khá đẹp, tóc đen mượt, đôi mắt to luôn hướng về cậu bé như muốn nhìn rõ khuôn mặt bầu bĩnh, dễ thương của đứa con trai mình.

Có lẽ đã lâu lắm rồi, nó mới thấy một gia đình hạnh phúc như vậy, cứ theo như cách nhìn của mỗi người thì cũng đủ hiểu, hình như những gì chung quanh không hề ảnh hưởng đến niềm vui của họ. Họ vui vì đã tìm được một nơi ngủ nghỉ qua đêm, cho dù nó khá tồi tàn. Họ vui vì đã có một em bé chào đời, dù rằng chỉ nằm trong chiếc máng chiêm, bọc bằng tấm khăn cũ kỹ. Họ vui vì tình yêu luôn nối kết họ với nhau, ban cho họ sự bình an trong tâm lòng cho dù đang ở một nơi tồi tàn và lạnh lẽo như thế này.

Ngọn nến cảm nhận được cái thông điệp tình yêu từ gia đình ấy, một tình yêu diệu kỳ, có lẽ không phải đến từ những con người bình thường. Nó cứ lúc lắc những luồng sáng yếu ớt của mình trên khuôn mặt mỗi người như muốn nói, xin chúc mừng gia đình của các bạn, một gia đình phước hạnh. Rồi nó cũng cảm thấy có điều gì đó thôi thúc trong nó, thật khó tả. Nó cảm thấy cuộc sống thật

có ý nghĩa khi có tình yêu ngự trị, dầu biết bao khó khăn chắt chùng, lòng người vẫn luôn bình an trong bến đỗ yêu thương ấy, vẫn luôn có niềm tin, niềm hy vọng vào một ngày mai tươi sáng dầu rằng hôm nay đầy giông bão.

Người chồng đến khêu lại tim đèn cho nó để nó được sáng hơn, ông cẩn thận che chắn ngọn nến để những cơn gió lùa không còn có thể tắt nó giữa chừng. Người vợ thì hết nhìn đứa con, rồi lại nhìn người chồng, cái ánh mắt trìu mến như trao cả tình yêu thương cho họ, cái tình yêu được đến từ lòng yêu kính Chúa. Cậu bé thì cứ nhìn nó cười, vâng, cái nụ cười thật dễ thương và thân thiện giống như đối với một người đã quen biết từ lâu...

Rồi ngọn nến nghe họ cầu nguyện, những lời cầu nguyện chân thành gửi đến Thiên Chúa để cảm tạ Ngài vì sự bình an mà Ngài đã ban cho họ, về sự giáng sinh của một Hài Nhi, mà như lời Thiên sứ, là “Đấng Cứu thế, là Christ, là Chúa”, là biểu tượng tình yêu của Đức Chúa Trời dành cho nhân loại.

Ngoài kia, rộn lên những bước chân của mấy gã mục đồng đang chạy tới. Trong chốc lát, ánh sáng của ngọn nến yếu dần, nhưng nó không tắt hẳn đi. Những tia sáng cuối cùng của nó vẫn còn quyến luyến với khung cảnh nơi đây, soi vào đôi mắt long lánh của đứa trẻ mới chào đời, của đôi vợ chồng trẻ đang ngồi cạnh nhau bên máng chiên, nó bay vút lên không trung, mang theo một thông điệp mới cho mọi người, thông điệp của Tình Yêu, rồi hòa mình vào ánh sáng một vì sao đang rực sáng ở góc trời, vì sao ấy đang dẫn lối cho ba nhà thông thái từ đông phương đang tìm đường đến đây...

Vũ Hương Dương

Tại Sao Bạn Cần Một Gia Đình Hội Thánh

“Vì tình yêu thương của Đấng Christ cảm động chúng tôi, và chúng tôi tưởng rằng nếu có một người chết vì mọi người, thì mọi người đều chết,”

(2 Cô-rinh-tô 5:14).

Bạn không thể hoàn thành 5 mục đích: (thờ phượng, thông công, môn đồ, giảng dạy, truyền giáo) tự chính bạn. Cuộc sống không phải là một nhạc sĩ đơn ca. Bạn đã được tạo dựng cho cộng đồng. Cách duy nhất bạn có thể thực hiện 5 mục đích của Thiên Chúa với mọi người cùng trong cuộc sống của bạn, những người đang cùng niềm tin với bạn. Bạn cần một gia đình thờ phượng Chúa.

Tại sao? Bởi vì Hội Thánh sẽ giúp bạn tập trung cuộc sống gần Chúa. Thiên Chúa không đặt bạn trên trái đất để sống một cuộc đời tự mình làm trung tâm. Mục đích của Chúa cho bạn là xây dựng cuộc sống với người khác. Bạn được dự định để trở thành niềm vui của Thiên Chúa. Ngài tạo dựng bạn và yêu bạn, và Chúa muốn bạn yêu Ngài. Chúa phán: Chúa muốn trở thành trung tâm của lòng bạn. Ngài muốn trở thành mối quan tâm của bạn. Ngài muốn trở thành mục tiêu của đời sống bạn. Chúa muốn trở thành cội nguồn cho sự tồn tại bạn.

Kinh Thánh nói: *“Vì tình yêu thương của Đấng Christ cảm động chúng tôi, và chúng tôi tưởng rằng nếu có một người chết vì mọi người, thì mọi người đều chết,”* (2 Cô 5:14). Làm thế nào bạn có thể nói khi Chúa Giê-xu là trung tâm của đời sống bạn ? Bạn đừng lo lắng. Phi-líp 4: 6-7 chép: *“Chớ lo phiền chi hết, nhưng trong mọi sự hãy dùng lời cầu nguyện, nài xin, và sự tạ ơn mà trình các sự cầu xin của mình cho Đức Chúa Trời. 7 Sự bình an của Đức Chúa Trời vượt quá mọi sự hiểu biết, sẽ giữ gìn lòng và ý tưởng anh em trong Đức Chúa Jê-sus Christ.”* Có một chữ cho điều này: Thờ phượng. Bất cứ khi nào bạn tập trung cuộc sống bạn vào Thiên Chúa, thì được gọi là thờ phượng. Sự thờ phượng là

phương thuốc hiệu quả cho sự lo lắng. Nếu bạn muốn lo lắng ít hơn thì thờ phượng Chúa nhiều hơn.

Khi nào chúng ta thờ phượng? Kinh Thánh nói: *“Người ta làm việc trong sáu ngày, nhưng qua ngày thứ bảy là ngày sa-bát, một ngày nghỉ, tức một sự nhóm hiệp thánh;”* (Lê-vi-ký 23:3a).

Nơi nào bạn phải làm điều đó. *“Ngày nào cũng vậy, cứ chăm chỉ đến đền thờ; còn ở nhà, thì bẻ bánh và dùng bữa chung với nhau cách vui vẻ thật thà”* (Công-vụ 2:46).

Bạn có thể nhận thấy rằng: Điều này có nghĩa Chúa muốn cho bạn là một phần tử trong một gia đình Hội Thánh. Khi bạn đang làm điều này, nó giúp bạn tập trung cuộc sống vào chính những người xung quanh trong Chúa để bạn có thể thực hiện mục đích của chính mình.

Rick Warren (Theo Hy Vọng Mỗi Ngày) TTV

Đức Chúa Trời

ở cùng Chúng Ta

“Ngày nay lễ Giáng sinh đã làm lu mờ hình ảnh của Chúa Cứu Thế.” Đó là lời nhận định khá tinh tế và chính xác về điều đáng buồn của lễ Giáng sinh trong xã hội hiện đại. Thật vậy, ngày nay lễ Giáng sinh đã bị thế tục hóa và người ta đã cố tình loại bỏ Chúa Cứu Thế ra khỏi lễ Giáng sinh, để nó chỉ còn là lễ hội vui chơi ăn uống mua sắm cho thỏa thích. Giáng sinh không còn là Christmas mà chỉ là X’mas thôi. Là những người Cơ Đốc chân chính, chúng ta phải khẳng định rằng nếu không có Đấng Christ thì không có Giáng sinh và lễ Giáng sinh trở nên vô nghĩa (No Christ No Christmas).

Trong mùa kỷ niệm Chúa giáng sinh, chúng ta có dịp nhắc đến nhiều danh hiệu quý báu của Chúa Cứu Thế, nhưng một trong những danh hiệu được nhiều yêu quý và kính nghiệm là **“Em-ma-nu-ên - Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta”**.

Đối với tôi và gia đình, danh hiệu này thật có ý nghĩa trong mùa Giáng sinh năm nay khi nhìn lại bốn mươi năm qua kể từ năm 1975, một hành trình gần như dân Y-so-ra-ên đi trong đồng vắng ngày xưa... Vì thế, thiết nghĩ Giáng sinh năm nay nên là Giáng sinh cảm tạ Chúa vì quả thật Đức Chúa Trời đã ở cùng chúng ta. Nhưng trước hết hãy suy niệm một ít về ý nghĩa thần học của danh hiệu Em-ma-nu-ên.

Em-ma-nu-ên - Sự nhập thể nhiệm màu

“Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta” có nghĩa gì? 700 năm trước khi Chúa giáng sinh, Đức Chúa Trời đã dùng tiên tri Ê-sai để tiên báo về Đấng mê-si-a sẽ đến *“Này, một gái đồng trinh sẽ chịu thai, và sanh một con trai, rồi người ta sẽ đặt tên con trai đó là Em-ma-nu-ên; nghĩa là: Đức Chúa Trời ở cùng chúng*

ta.” (Ê-sai 7:14) và lời này đã được ứng nghiệm theo Phúc âm Ma-thi-ơ 1:23. Lời tiên tri này bày tỏ sự giáng sinh của Chúa Giê-xu là sự nhập thể máu nhiệm. Thánh Giăng cũng bày tỏ tương tự “*Ngôi Lời đã trở nên xác thể sống giữa chúng ta, đầy ân điển và chân lý*”(Giăng 1:14) (TTHĐ). Để Đức Chúa Trời vốn là thần linh cao cả có thể đến với con người mong manh nhỏ bé, Ngôi hai Thiên Chúa phải hóa thân làm người, mang lấy thể xác như con người qua hài nhi Giê-xu được thai dựng bởi Đức Thánh Linh. Đây là điều vượt quá sự hiểu biết của con người nhưng là sự thật vì “*không việc chi Đức Chúa Trời không làm được.*”

Sự nhập thể và nhập thể của Chúa Giê-xu trước hết nhằm mặc khải Thiên Chúa cho chúng ta. Đây là điều khiến nhiều người xưa nay cảm thấy khó chấp nhận, ngay cả những người xưng là Cơ Đốc nhân, và tìm mọi cách để bác bỏ. Người ta dễ dàng chấp nhận Ngài là vị tiên tri của Chúa hay ca ngợi Ngài như là “Người vĩ đại nhất đã từng sống”[1] nhưng không tin chính Ngài là Thiên Chúa thành người. Ngày nay người ta ca ngợi Chúa như một nhân vật lịch sử vĩ đại, là giáo chủ của một tôn giáo lớn nhất thế giới nhưng người ta khó chấp nhận Ngài là hiện thân của Thiên Chúa. Tuy nhiên có nhiều chứng cứ vững chắc để khẳng định điều này. Chính Chúa Giê-xu đã tự xác nhận “*Ta với Cha là một*” “*Ai thấy ta tức thấy Cha.*” Thánh Giăng bởi Đức Thánh Linh soi dẫn đã khẳng định “*Chẳng hề ai thấy Đức Chúa Trời; chỉ Con một ở trong lòng Cha, là Đấng đã giải bày Cha cho chúng ta biết.*” (Giăng 1:18). Những ngày gần đây, tôi đã đọc về Lâm Ngữ Đường, nhà văn kiêm học giả nổi tiếng người Trung Hoa mà giới trí thức Việt Nam rất ngưỡng mộ và tôi phải cảm tạ Chúa vì Chúa đã cứu ông. Sau hơn 30 năm chống đối Cơ Đốc giáo và đi tìm kiếm chân lý thì năm 1959 ông đã ăn năn và quay trở về với Chúa và thừa nhận Chúa Giê-xu là hiện thân của Thiên Chúa. Trong bài viết “*Vì sao tôi trở lại với Cơ Đốc giáo*” đăng trong tạp chí Presbyterian Life ngày 15/4/1959, Lâm Ngữ Đường đã viết: “*Tôi khám phá ra rằng từ xưa đến giờ chưa có ai dám nói những lời như Chúa Giê-xu đã nói*” và “*Trở về với Thánh Kinh, tôi thấy Thánh Kinh không chỉ là quyển sách ghi lại những dữ kiện lịch sử, nhưng cũng ghi lại sự mặc khải chính xác qua Chúa Giê-xu; chính sự mặc khải đó đã đem Đức Chúa Trời xuống ngang tầm mắt của tôi, để tôi có thể biết Ngài.*”[2]

Sự nhập thể của Chúa Giê-xu qua sự Giáng sinh cũng để đem con người đến với Thiên Chúa. Tội lỗi đã khiến con người xa cách Thiên Chúa, khiến con

người không còn nhận biết Ngài và không thể đến gần Ngài. Vì thế, Chúa Giê-xu giáng sinh làm người cũng để đem con người quay về với Thiên Chúa. Ngài bắt một nhịp cầu tương giao giữa Thiên Chúa và con người qua sự chết chuộc tội trên cây thập tự, như Kinh Thánh chép: *“Vả, Đấng Christ cũng vì tội lỗi chịu chết một lần, là Đấng công bình thay cho kẻ không công bình, để dẫn chúng ta đến cùng Đức Chúa Trời.”* (1 Phi 3:18). Mỗi người chúng ta sinh ra là để sống, nhưng Chúa Giê-xu sinh ra là để chịu chết chuộc tội cho nhân loại. Cho nên chuồng chiên máng cỏ phải gắn liền với Thập tự giá trên đồi Gô-gô-tha. Chúa chịu chết để đem con người hòa thuận với Thiên Chúa và Ngài trở nên Đấng trung bảo giữa Trời và người. (1 Ti-mô-thê 2:5)

Nói đến đây, chúng ta không thể nào quên câu nói nổi tiếng của nhà thần học Athanasius thế kỷ thứ 3 SC, là người đã bảo vệ giáo lý Ba ngôi và sự nhập thể của Đấng Christ bằng câu nói rất sâu sắc: *“Con Trời trở nên Con Người để con người trở nên con cái Đức Chúa Trời”* (Son of God became Son of Man that the sons of men might become the sons of God).

Em-ma-nu-ên- Đấng Cứu Thế vào đời

Ý nghĩa quan trọng nữa của Em-ma-nu-ên là Ngài Đấng Cứu Thế. *“Người sẽ sanh một trai, người kia đặt tên là Jêsus , vì chính con trai ấy sẽ cứu dân mình ra khỏi tội.”* (Mathio 1:21). Tên Giê-xu không phải là tên thông thường người ta đặt cho con trẻ mới sinh, mà là một danh hiệu cao quý. Trong Lu-ca 2:11, thánh Lu-ca đã liên kết ba danh hiệu lại với nhau *“Đấng Cứu Thế, là Christ, là Chúa.”* thật là có ý nghĩa. Chúa giáng sinh để làm Đấng Cứu Thế duy nhất của nhân loại mà không thể tìm ở người nào khác *“vì chẳng có sự cứu rỗi trong đấng nào khác vì ở dưới trời chẳng có danh nào ban cho loại người để chúng phải nhờ đó mà được cứu.”* Ngài là Đấng được Thiên Chúa xức dầu để biệt riêng, mặc lấy ơn quyền thiên thượng để thi hành sứ mệnh mà Đức Chúa Cha giao phó. Ngài đến để làm chủ, làm Chúa cuộc đời của mỗi chúng ta. Con người mất phước vì loại bỏ thẩm quyền của Chúa trên đời sống mình. Ngài là Cứu Chúa và cũng là Chủ của cuộc đời mình, nghĩa là Ngài phải trở thành trung tâm điểm của đời sống. Vì thế sự Giáng sinh của Chúa trở thành niềm vui lớn cho mọi người.

Em-ma-nu-ên đến để ở cùng và ở trong chúng ta

Từ khi loài người phạm tội thì Kinh Thánh chép “*Đức Giê-hô-va phán rằng: Thần ta sẽ chẳng hằng ở trong loài người luôn.*” (Sáng-thế ký 6:3a). Trong thời Cựu ước, Đức Chúa Trời chỉ ở với một số người đặc biệt như vua, thầy tế lễ, tiên tri là những người được xức dầu (được biệt riêng) mà thôi. Nhưng khi Chúa Giê-xu giáng sinh, thời đại ân điển đã mở ra. “*Ngôi Lời đã trở nên xác thịt, ở giữa chúng ta, đầy ơn và lẽ thật.*” Ngài chẳng những ở giữa chúng ta mà Ngài còn ở trong chúng ta qua Đức Thánh Linh và Ngài hứa sẽ ở cùng chúng ta luôn cho đến tận thế nữa. Cảm tạ Chúa vì Em-ma-nu-ên đã đem đến phước hạnh kỳ diệu không thể kể xiết.

Lời Chúa hứa trong Kinh Thánh

Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta không phải chỉ là danh hiệu, một câu khẩu hiệu, mà là hiện thực cần được kinh nghiệm trong đời sống của con dân Chúa. Đó là lời hứa để chúng ta lấy đức tin nắm lấy và kinh nghiệm sự hiện diện quyền năng của Ngài. Đa-vít đã kinh nghiệm “*Dẫu khi tôi đi trong trũng bóng chết, tôi sẽ chẳng sợ tai họa nào vì Chúa ở cùng tôi.*” (Thi Thiên 23:4). Chúa hứa với Giô-suê: “*Hãy vững lòng bền chí, chớ run sợ, chớ kinh khủng; vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi vẫn ở cùng ngươi trong mọi nơi ngươi đi.*” (Giô-suê 1:9). Chúa cũng hứa qua tiên tri Ê-sai 43:2 “*Khi ngươi vượt qua các dòng nước, ta sẽ ở cùng; khi ngươi lội qua sông, sẽ chẳng che lấp. Khi ngươi bước qua lửa, sẽ chẳng bị cháy, ngọn lửa chẳng đốt ngươi.*”

Cảm tạ Đức Chúa Trời đã ở cùng chúng ta trong bốn mươi năm qua

Nhìn lại 40 năm qua kể từ năm 1975, chúng ta phải dâng lời cảm tạ Ba ngôi Đức Chúa Trời vì thật Em-na-nu-ên - Đức Chúa Trời đã ở cùng chúng ta, ở cùng cá nhân, gia đình và Hội thánh Chúa ở Việt Nam. Thật không ai sau 30.4.75 có thể tưởng tượng được rằng sau 40 năm qua muôn vàn gian truân, hoạn nạn, thử thách mà chúng ta có thể sống còn và tốt đẹp như ngày hôm nay. Tôi vẫn còn nhớ Giáng sinh năm 1975, chúng tôi bỗng cháu bé mới ba tháng tuổi đến nhà thờ dự lễ với một tâm trạng buồn bã, lo âu, thất vọng vì trong Hội thánh người thì đi học tập cải tạo, kẻ thì vượt biên, gia đình chia lìa, bạn bè ly tán, không biết còn sống hay đã chết; cuộc sống phải đối diện với muôn vàn khó khăn, thiếu thốn, đói khổ! Còn Hội thánh thì gặp khó khăn, bất bớ, tan lạc như chiêm không có kẻ chặn. Nhìn vào hoàn cảnh bi đát như thế, chúng ta tự hỏi rồi tương lai sẽ đi về đâu! Nhưng rồi năm tháng dần qua, bởi ơn thương xót, quan phòng của Chúa, bởi sức mạnh của đức tin qua sự cầu nguyện và lời quyền năng của Đức Chúa Trời, con dân Chúa đã vượt qua thử thách, gian truân, kinh nghiệm *“dầu khi tôi đi trong bóng chết tôi sẽ chẳng sợ tai họa nào vì Chúa ở cùng tôi.”* và *“Khá ở trong xứ và nuôi mình bằng sự thành tín của Ngài.”* (Thi 37:3b). Nói như thế không có nghĩa là chúng ta không rơi vào tình trạng yếu đuối vô tín, nghi ngờ quyền năng của Ngài. Cũng có những lúc chúng ta cũng nói như Ghi-đê-ôn rằng: *“Ôi! Chúa, nếu Đức Giê-hô-va ở cùng chúng tôi, sao các điều này xảy đến cho chúng tôi?” “Đức Giê-hô-va từ bỏ chúng tôi.”* (Các quan xét 6:12, 13). Nghĩ lại chúng ta phải ăn năn về sự yếu đuối của mình. Tuy nhiên, tôi có thể ví sánh con dân Chúa ở Việt Nam trong 40 năm qua với hành trình của dân Y-sơ-ra-ên đi trong đồng vắng. Thật Chúa có *“hạ người xuống và thử người, đặng biết điều có ở trong lòng người”* (Phục truyền 8:2) Thật *“Đức Giê-hô-va đã sửa phạt tôi cách nghiêm trang nhưng không phó tôi vào sự chết.”* (Thi 118:18) để rồi hôm nay sau bốn mươi năm nhìn lại, con dân Chúa phải đồng thanh với tác giả Thi Thiên mà nói rằng:

“Hỡi các dân, hãy chúc tụng Đức Chúa Trời chúng ta,

Và làm cho vang tiếng ngợi khen Ngài.
Chính Ngài bảo tồn mạng sống chúng ta,

Không cho phép chân chúng ta xiêu tó.
Vì, Đức Chúa Trời ơi, Chúa đã thử thách chúng tôi,
Rèn luyện chúng tôi y như luyện bạc.
Chúa đã đem chúng tôi vào lưới,
Chất gánh nặng quá trên lưng chúng tôi.
Chúa khiến người ta cỡi trên đầu chúng tôi;
Chúng tôi đi qua lửa qua nước;
Nhưng Chúa đem chúng tôi ra nơi giàu có.”

(Thi Thiên 66:8-12)

Hãy thực hành sự hiện diện của Chúa mỗi ngày

Kỷ niệm Chúa Giáng sinh với danh hiệu Em-ma-nu-ên cũng nhắc chúng ta thực hành sự hiện diện của Chúa mỗi ngày trong đời sống. Chúng ta phải nhìn thấy Chúa ở cùng chúng ta trong bất cứ công việc nào chúng ta làm và trong bất cứ hoàn cảnh nào chúng ta sống: trong công việc làm ăn, sinh sống mỗi ngày, trong lúc thử thách, hoạn nạn, bệnh tật, khi phải quyết định bất cứ việc gì...Lúc nào chúng ta cũng ý thức rằng chúng ta không ở một mình mà luôn có Ngài bên cạnh và Ngài luôn sẵn sóc chúng ta như lời Chúa hứa. (1 Phi 5:7). Muốn kinh nghiệm sự hiện diện của Chúa mỗi ngày, thiết nghĩ chúng ta phải làm hai điều: Trước hết, hãy lấy đức tin bước đi với Chúa mỗi ngày, để Ngài dẫn dắt chúng ta trong mọi việc. (Thi 121) Thứ hai, hãy nhìn hoàn cảnh chung quanh với cặp mắt của Chúa, cặp mắt đức tin và để Ngài hành động và dẫn dắt chúng ta vì biết rằng “*Đáng ở trong các con là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.*” (1 Giăng 4:4)

Nguyện Em-ma-nu-ên - Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta trong suốt mùa Giáng sinh và năm mới sắp đến. A-men!

Trinh Phan

Giáng sinh 2015 (httlvn.org)

Anh Mù Cầm Đèn

Một hôm, anh mù đi thăm bạn, sau khi chuyện trò, trời đã tối. Người bạn thắp đèn cho anh cầm đi về. Anh cười bảo: "Tôi mù, ban ngày cũng như ban đêm, cần gì đèn!" Bạn bảo: "Sợ khi anh đi đường lỡ người ta không thấy, đụng vào anh, cầm đèn cốt để soi người ta."

Anh mù ra về, tay cầm đèn, yên trí rằng mọi việc sẽ an toàn. Đi được một đoạn, ai đó đi ngược chiều đụng vào người của anh rất mạnh, hất anh té nhào. Giận quá, anh không tiếc lời nhiếc mắng người ấy, rồi nói: "Bộ mù hay sao, không thấy người ta cầm đèn mà còn đụng vào?" Người kia cũng té, lồm cồm ngồi dậy, nhẹ nhàng nói: "Dạ, tôi xin lỗi, nhưng chiếc đèn của ông đã tắt từ lúc nào rồi!"

Suy gẫm:

Cầm đèn để soi người khác, là một ý tưởng ngộ nghĩnh, nhưng vì người cầm đèn bị mù. Trong lãnh vực thuộc linh, điều này khó được chấp nhận. Người có Chúa phải là "sự sáng của thế gian" và phải "soi sự sáng ấy trước mặt người ta." (Ma-thi-ơ 5:14, 16). Điểm lý thú của câu chuyện, là người mù không nhận ra đèn mình đã tắt, lại trách kẻ khác là mù! Đôi lúc con người cũng bị lầm lạc như thế. Họ không nhận ra sự sai lầm của mình, cố chấp và bảo thủ, đổ lỗi cho người khác. Một tâm hồn có Chúa sẽ được thay đổi từ "tám lòng bằng đá để nhận lấy lòng bằng thịt" (Ê-xê-chi-ên 36:26) tức là sự mềm mại nhận thức tội lỗi

của mình, mềm mại đón nhận sự dạy dỗ của Chúa và mềm mại trong đối xử với người khác. Không thấy được mình, là một hiểm họa trong đời sống thuộc linh.

Đèn mình đã tắt mà tưởng còn sáng, việc mình là xấu mà tưởng là tốt, đi trong sai lầm mà tưởng là đúng, làm hại cho người lại tưởng là lợi ích v.v... thì thật nguy ngập biết bao! Những người như thế lại cứ thường trách móc hết người này đến người khác, hết việc này đến việc kia! Như kẻ ‘thấy cái rác trong mắt người mà không thấy cây đũa trong mắt mình.’ (Ma-thi-ơ 7:3)

Bước đầu tiên của sự trưởng thành trong đức tin là phải nhìn thấy chính mình dưới ánh sáng của Lời Chúa. Từ đó, chúng ta sẽ không lệch lạc trong tất cả những nhận định về người chung quanh.

Vậy thì, ai tưởng mình đúng, hãy giữ kéo ngã. (1 Cô-rinh-tô 10:12 VI1934)

Nguồn: quangharvest.com

Tôi Là Ai

*"Nhưng tôi là ai, và dân sự tôi là gì,
Mà chúng tôi có sức dâng cách vui lòng như vậy?
Vì mọi vật đều do nơi Chúa mà đến;
Và những vật chúng tôi đã dâng cho Chúa chẳng qua là đã thuộc về Chúa"*
1 Sử-ký 29:14

*"Loài người là gì, mà Chúa nhớ đến?
Con loài người là chi, mà Chúa thăm viếng nó?" - Thi-thiên 8:4*

*"Hỡi Đức Giê-hô-va, loài người là chi, mà Ngài nhận biết nó?
Con người là gì, mà Ngài đoái đến?
Loài người giống như hơi thở, đời người như bóng bay qua."
Thi-thiên 144:3-4*

*"Nhưng có kẻ đã làm chứng rằng: Loài người là gì mà Chúa nhớ đến?
Con người là ai, mà Chúa săn sóc đến?" Hê-bơ-rơ 2:6*

*Tôi là ai, mà Ngài thương nhớ đến,
Đã bằng lòng, cho Đấng Christ giáng sinh,
Trở thành người, làm của lễ... quên mình,
Để chết thế, cho tội tôi đầy dẫy?!*

*Tôi là ai, giàu có chi là mấy,
Kẻ phạm nhân, lang thang khắp đất này,
Làm được chi, có tốt đẹp gì hay,
Mà Chúa vẫn, ban cho Nguồn Ân Điển?!*

Tôi là ai, mà Ngài thay đổi biến,
Làm sạch lòng, và thánh hóa triền miên,
Để tôi luôn, xứng đáng với đặc quyền,
Làm con Chúa, giống hình Ngài sáng tạo?!

Tôi là ai? Tôi chẳng là gì cả,
Nhưng tình Ngài, thật cao quý bao la,
Đời của tôi, như hơi thở chóng qua,
Nhưng sức Chúa, vẫn đời đời vô hạn!

Tôi là ai? Chẳng là gì xứng đáng,
Quá thẹn lòng, quỳ trước Chúa ăn năn,
Tôi đã quên, tạ ơn Chúa bao lần,
Vì Ân Điển, Ngài ban không hề mất!

Tôi là ai? Là mong manh dễ mất,
Nhưng với Ngài, là quý mến, đáng yêu,
Bởi vì tôi, Chúa làm hết mọi điều,
Đem tôi đến, gần Ngôi Cao vinh hiển!

Ôi tình Chúa, thiết tha, vô bờ bến,
Tôi vui mừng, vì được Chúa yêu thương,
Tạ ơn Ngài, luôn bảo vệ mọi đường,
Tôn vinh Chúa, ngợi khen Cha mãi mãi!

Này bạn ơi, hãy mau quay trở lại,
Nhận biết Ngài, luôn tể trị toàn quyền,
Mấy ngàn năm, vẫn hằng hữu y nguyên,
Hãy tin cậy, hết lòng tìm đến Chúa!

Tiểu Minh Ngọc
(BHD 10/21/2016, mùa Đông)

*Tiên Thiên Bảo
lên đường sang
Mỹ Châu*

Chúa đưa Thiên Bảo đến đây,
Hai năm vui sống trong bầy chiên Cha,
Biết bao kỷ niệm thiết tha,
Tuy bầy chiên nhỏ, chan hòa tình yêu.

*

Những giờ thờ phượng sớm chiều,
Tiếng đàn, tiếng trống, nhịp đều tiếng ca,
Những ngày dự Trại đường xa,
Phục Sinh vui vẻ, bước qua Ngũ Tuần.

*

Hè, Thu, Đông lại đến Xuân,
Thông công trong Chúa vui mừng biết bao,
Dẫu bao thử thách chẳng nao,
Sẵn lòng hầu việc, tuôn trào yêu thương.

Hôm nay tiễn Bạn lên đường,
Món quà lưu niệm, yêu thương chân thành,
Trời Âu, đất Mỹ đồng thanh,
Dâng lời cầu nguyện, đồng hành với Cha.

*

Dương trần chẳng phải quê ta,
Quê hương Thiên Quốc, quê ta đời đời,
Mai đây hội ngộ Nước Trời,
Mãi triều Chúa thưởng cho người tín trung.

Mùa Giáng Sinh 2016 / Ông Bà MS Ngô Bá Tạo

Hình ảnh sinh hoạt của Hội Thánh từ tháng 08 – 10.2016

Thông công Thanh niên tại Lausanne 03-04.09.2016

Kiều Mi thanh niên mới tiếp nhận Chúa tại Genève (bên phải) qua sự giúp đỡ của bạn Kiều Phương (đứng kế bên).

Bà Mục sư Tăng Văn Hi đến thăm Hội Thánh tại Lausanne.

Chúa Jêsus về Làng

Tại buổi nhóm thờ phượng Chúa chiều Chúa nhật hàng tuần ở phía nam Hà Nội, chúng tôi được xem một đoạn clip chiếu hình một người phụ nữ gầy gò ốm yếu đang lần tường bước đi (có lẽ hình ảnh được quay qua điện thoại đi động), và lời làm chứng rằng: đây là người phụ nữ bị đau ốm đã hai mươi năm và nằm liệt giường mười lăm năm, nay đã được Chúa Jêsus chữa lành ngay sau sự cầu nguyện của các sinh viên trường Kinh Thánh năm thứ hai, “Chúa Jêsus thực sự là Đấng hằng sống, quyền năng và đầy lòng thương xót, Ngài thực sự là Đức Chúa Trời luôn vui lòng giúp cho ai kêu cầu đến Danh của Ngài.”

Vài ngày sau đó chúng tôi có mặt tại địa danh nơi người phụ nữ đã được chữa lành, để nghe, để nhìn, để sờ rẫm, để tận mắt chứng kiến những phép lạ dấu kỳ mà Chúa đã làm và đang làm trên khắp quê hương Việt Nam. Cũng để chứng kiến một Đấng sống, đầy quyền năng, Ngài chính là Jêsus mà Kinh Thánh đã ký thuật (Chúa Jêsus của ngày hôm qua, hôm nay, cho đến đời đời Ngài không hề thay đổi), ngày hôm qua Chúa đã từng chữa lành và đuổi quỷ thì ngày nay Chúa vẫn tiếp tục chữa lành và đuổi quỷ.

Dẫn đường chúng tôi là một cô gái nhỏ nhắn người cùng làng và có bà con với người phụ nữ được Chúa chữa lành đó, cô cũng là sinh viên trường Thánh Kinh năm thứ hai. Cô nói:

- Đợt thực tập lần trước chúng cháu đi xuyên Việt chú ạ, chúng cháu đi từ Bắc vào Nam, từ Sài Gòn chúng cháu đi Cần Thơ, rồi quay lại đi Vũng Tàu, đi Bà Rịa rồi đi Bình Dương và nhiều địa danh khác nữa. Thích ơi là thích, cứ lần theo địa chỉ của những người thân của cả đoàn, vào nhà nào cũng vậy vừa thăm hỏi xong là chúng cháu làm chứng về Chúa Jê-sus ngay vì chúng cháu biết chắc một điều rằng Tin lành là quyền phép của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin chứ không phải Tin lành suông bằng những lời nói. Chúng cháu có cảm giác như Chúa đang thúc dục chúng cháu chạy, để cho kịp đạt đến sáu mươi ba tỉnh thành cho Chúa ngay trong thập niên đầu tiên của thế kỷ 21 này. Nhưng lần này chúng cháu quyết định về quê chú ạ, vì quê cháu cũng chưa bao giờ được nghe về Chúa Jê-sus và cũng chưa ai biết về Chúa Jê-sus, cũng chưa ai nói về Chúa Jê-sus cả nên chúng cháu phải nói thôi.

Cứ thế vừa đi chúng tôi vừa trò chuyện, rồi cô cũng dẫn tôi đến cái nơi chúng tôi cần đến, vừa bước vào nhà của con trai chị, tôi nhận ra ngay người phụ nữ hôm nọ trong clip, tôi chủ động nói chuyện cùng chị. Chị vui vẻ nhưng thều thào nói:

- Chúa Jê-sus ơi ngàn lần con cảm ơn Ngài.

Đây là câu đầu tiên khi chị tiếp chuyện chúng tôi, và một lát sau tôi phát hiện ra rằng đây không phải câu nói riêng mình chị mà của cả con trai con gái, con dâu và các cháu của chị nữa. Chị tên là Đoan, chị Phạm Thị Đoan chị sinh năm 1962, người vừa được Chúa Jê-sus con của Đức Chúa Trời hằng sống nhắc chị lên khỏi giường bệnh, cái giường mà chị đã nằm mười lăm năm qua cùng năm năm lâm bệnh nữa. Tính ra là hai mươi năm rồi chị đã qua biết bao tay thầy thuốc, bác sỹ, bệnh viện rồi chùa chiền, bùa ngãi, ém chú, tiền thì hết mà tật thì cứ nặng thêm. Con cái dốc lòng phục vụ, từ cơm nước, giặt giũ cho đến bưng bê, đổ phân..., thay phiên mà làm vì không còn cách nào khác.

Chị rom róm nước mắt như bất lực trước bệnh tật và sức lực con người, chị kể hai mươi năm về trước chị mới hai chín, ba mươi tuổi, còn trẻ khỏe, chồng chị là một người đàn ông cao to đẹp trai, người cùng làng, mười hai năm thì có ba mặt con, con út bốn tuổi. Vợ chồng thuận hoà, yêu thương đùm bọc nhau, các con ngoan ngoãn, chăm chỉ học tập, nhà cứ như hội mỗi ngày vì tiếng cười

đưa các con trẻ. Kinh tế của gia đình chị không khá lắm song cũng có bát ăn, bát đũa. Vào thời ấy, ở cái tuổi của chị và điều kiện sống gia đình chị, nhiều người nằm mơ cũng không được cái hạnh phúc như gia đình của chị. Nhưng thật bất ngờ, cái hạnh phúc của gia đình chị nổ vỡ như cái bong bóng xà phòng, cả anh và chị đều không tự bảo vệ được hạnh phúc của gia đình mình, con bệnh hiểm nghèo đã chiếm hữu chị, quật ngã chị và phá tan hạnh phúc gia đình chị, chị không biết kêu ai chỉ biết than thân trách phận! Chồng chị luôn chăm lo chữa chạy cho chị, đưa chị đi hết bệnh viện này đến bệnh viện khác nhưng vẫn không có tiến triển gì. Chán bệnh viện, gia đình tiếp tục cắt thuốc Bắc, thuốc Nam vừa uống vừa kêu cầu các thần gần xa. Cứ nghe chùa nào thiêng thì tới kêu cầu mà cũng không khỏi.

Con còn nhỏ, chị bệnh lâu như vậy và sức chịu đựng của con người lại có hạn, nên dẫu chồng chị đã lam lũ làm việc quần quật suốt ngày mà vẫn không đủ nuôi bốn bố con và người vợ đau bệnh, ốm yếu, anh đã buộc lòng lấy thêm người vợ mới để cùng san sẻ.

Đau bệnh tật, lại thêm nỗi đau chia ly, như càng đè chị xuống. Chị như đang sống trong trứng bóng chết, sống đó mà quả như chết rồi. Nhưng dẫu chị muốn chết lại không chết được, lòng chị cứ héo hon co thắt lại. Lẽ ra ở cái tuổi của các con của chị chúng nó đang cần có sự chăm sóc của chị, của bố, nhưng lại thiếu cả hai. Bố lấy vợ mới có thêm hai em bé nữa nên càng không có thời gian gì để chăm sóc chúng. Mỗi khi chị nghĩ không được chăm các con mà ngược lại chúng nó lại phải phục dịch mình, lòng héo mòn thân thể cũng héo mòn. Nhiều năm qua, chị không còn khái niệm thời gian nữa, thân hình chị như bộ xương khô, một hài cốt khô thì đúng hơn. Chị nấc nấc rồi tiếp:

- Cho đến một hôm con cái Loan và bạn nó đến nói cùng tôi, có một “Đức Chúa Trời yêu thương thế gian đã ban con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy thì không bị hư mất mà được sự sống đời đời”, rồi chúng nó nói Con một ấy chính là Đức Chúa Jêsus Christ, Đấng đã chịu đóng đinh trên thập tự giá chịu chết thay tội lỗi cho tôi và cho cả nhân loại này, Ngài chịu chôn và sau ba ngày Đức Chúa Trời đã khiến Ngài sống lại. Rồi chúng nó nói Chúa Jêsus yêu tôi, muốn cứu tôi, chữa lành tôi, nó làm tôi càng bủn rủn chân tay vì ai, ai có thể yêu được cái thân thể tôi như thế này và chữa lành

tôi? Người chồng yêu quý nhất của cuộc đời tôi cũng đã bỏ tôi. Biết bao nhiêu bệnh viện tôi đã đi qua, bao nhiêu chùa chiền đã “hết các cửa”, còn chẳng ăn thua gì hương hờ đàn tràng này không thuốc, không men, lại còn tình yêu nữa chứ... Nhưng chúng nó thì vẫn cầu nguyện, đưa thì khóc lóc, đưa thì tha thiết nỉ non nói “Chúa Jêsus đang ở đây, Chúa Jêsus muốn chữa lành cho cô, cô có chấp nhận để cho Chúa chữa lành cho cô hay không?”. Tôi vẫn cứ nằm đấy, còn chúng nó đưa thì cầm tay tôi, đưa nắn bóp chân tôi, đưa thì bóp hai bả vai tôi làm tôi cứ bồng bênh. Rồi tôi cảm nhận sự bình an khác lạ, một sự nóng ấm chạy lan tỏa khắp thân thể tôi mà chưa bao giờ tôi có cảm giác đó. Sau đó chúng nó đỡ tôi ngồi dậy, dìu tôi đi ba, bốn bước. Rồi chúng nó thường xuyên đến để nói về Chúa Jêsus, dạy tôi cách cầu nguyện. Cứ thế, cứ thế đến hôm nay tôi đã có thể quét được nhà, sức khỏe tôi bình phục, thật cảm ơn Chúa đã chữa lành tôi cách mau chóng !

Tôi thấy sức sống mới nơi chị, Chúa Jêsus đã phục sinh chị như Chúa đã phục sinh biết bao con người trong những năm, tháng qua. Cả nhà chị bây giờ vui rộn hơn Tết, con trai, con gái, con dâu cùng các cháu của chị vui vì mẹ được Chúa chữa lành, vui vì trên khuôn mặt mẹ bây giờ đã có nụ cười mà bao nhiêu năm qua chúng nó không thấy. Lại thêm một niềm vui cụ thể nữa là từ nay trở đi chúng nó không còn phải bung bô đổ phân cho mẹ nữa.

Nhưng niềm vui này không chỉ dừng lại trong căn nhà chị mà nó còn lan tỏa khắp cái làng Bạch Đa, xã An Lâm, huyện Nam Sách, của tỉnh Hải Dương, vừa lúa của vùng châu thổ sông Hồng. “Chị Đoan liệt được Chúa Jêsus chữa lành, khỏi bệnh bại liệt rồi, đi được rồi” đã thu hút mọi người trong làng ùn ùn kéo đến thăm chị, mừng cho chị và xem có đúng thế không ? Khi nhìn thấy chị họ đều thốt lên “Thật Chúa Jêsus đã về làng”. Họ cũng vui mừng và có nhiều hy vọng cho người nhà của họ đang trong cơn hiểm nghèo. Nhiều người ra vào nhà chị hỏi tìm con Loan, hỏi tìm “bọn Tin lành”. Lúc ấy họ chưa biết con Loan hay “bọn Tin lành” chẳng làm gì được cho chị Đoan cũng như cho người thân của họ, mà chỉ có Chúa của con Loan và Chúa của “bọn Tin lành” mới làm được điều đó.

Tin đồn “Chúa Jêsus đã về Làng” làm náo nức cả người già người trẻ làng Bạch Đa, họ bàn tán tùm năm, tùm ba để nói về Chúa Jêsus, và rồi nhiều đợt

truyền giáo nữa của hội thánh địa phương đến chăm sóc và cầu nguyện cho nhiều gia đình tiếp nhận Chúa. Ngài đã thay đổi những cuộc đời, những gia đình. Ngày nay thì chị Đoan, các con của chị cùng những con người đã tin nhận Chúa Jêsus trong cái làng Bạch Đa ấy nhóm lại tại nhà chị Đoan để tôn thờ Đấng thương xót ấy. Ngài thật là sự tiếp trợ!

Hai năm sau tôi thật vui mừng gặp lại chị trong trường Kinh Thánh năm thứ nhất. Sức khỏe chị đã tốt lắm rồi, lại có dịp trò chuyện cùng chị, tôi hỏi:

- Lý do nào khiến chị đi học trường Kinh Thánh?

Chị trả lời dứt khoát:

- Tôi có khái tượng là sẽ đèo con gái (chở con gái) đi truyền giáo khắp mọi nơi. Khi nhận được khái tượng đó, tôi đã quyết định đi học, vì tôi biết con gái tôi cũng đã học xong năm thứ hai trường Kinh Thánh, nơi đó được trang bị lời đức tin, được nhận biết những vũ khí thuộc linh mình có và được huấn luyện sử dụng chúng. Có vậy mình mới đắc thắng và mới có cái để nói cho người khác chứ.

Chị lại tiếp:

- Nếu tôi chưa được nghe Tin lành và chưa tin vào Tin lành của Đức Chúa Trời thì tôi vẫn còn phải nằm liệt trên giường chờ chết. Ngược lại nếu tôi được nghe Tin lành của Đức Chúa Trời cách đây hai mươi năm thì tôi đã không phải nằm liệt dài trên giường, nhìn đời trớ trêu cướp đi cái hạnh phúc của mình.

Chị tiếp tục tâm sự:

- Khi tôi thoát khỏi địa ngục trần gian, thoát khỏi sự chết đời đời thì chồng cũ của tôi cũng đã qua đời. Thật đau đớn, vì khi tôi còn đau bệnh thì anh ấy là người rất khỏe mạnh, khi tôi được Chúa Jêsus cứu, được phục hồi, chưa kịp nói với anh về ơn lành của Chúa Jêsus thì anh lại qua đời.

Chị lại nói : trong cái làng Bạch Đa nhà tôi còn biết bao nhiêu con người, biết bao nhiêu gia đình đang không có lối thoát, đang tuyệt vọng họ đang chờ Chúa Jêsus về làng, vì vậy không có gì ngăn cản tôi đi học được. Chúa cứu

cuộc đời tôi ra sao thì mình cũng cần cảm tạ Chúa mà dâng đời sống mình cho Ngài. Đời tôi coi như đã chết rồi, phần đời còn lại là của Chúa Jêsus, tôi dâng cho Ngài để Ngài sử dụng.

Tạm biệt chi Đoàn tôi thắm ngợi khen Chúa vì công việc tay Ngài thật diệu kỳ. Tôi chép lại chuyện này không đáng gì so với quyền năng và tình yêu Ngài đã dành cho chúng ta, xin hãy mạnh mẽ để mang sự hiện hiện của Chúa Thánh Linh, mang sự sáng và sự sống của Chúa Jêsus và mang vương quốc của Đức Chúa Trời đến nhiều con người, nhiều vùng đất. Chúa ở cùng mỗi chúng ta, trách nhiệm của chúng ta là phải đưa Chúa Jêsus về làng.

HOA PHƯỢNG ĐỎ

(songdaoonline.com – Viet cho niem tin)

Hậu ngồi nhìn ra cửa sổ. Trời im ắng trong nắng chiều. Dù đã sang đông nhưng thời tiết vẫn bình thường như mọi ngày, nắng nhẹ và thỉnh thoảng mới có một cơn mưa đi qua, rồi lại trở về với những ngày đông không mưa, không lạnh. Ai cũng bảo, chắc Noel năm nay sẽ lạnh lắm. Giáng sinh mà không lạnh thì có vẻ thiếu thiếu cái gì đó.

Gần đến lễ Giáng sinh rồi, Hậu đang nghĩ đến món quà Giáng sinh để gửi tặng cho mấy người bạn, xem như là một lời làm chứng về Tin Lành của Chúa Giê-xu cho họ. Hậu làm điều này bởi bạn bè quá thân, gặp nhau hoài thành thử nói chẳng có hiệu nghiệm gì. Từ đầu tháng 12, Hậu đã cầu nguyện với Chúa cho Hậu có cơ hội làm chứng cho một vài thân hữu, nhưng đến nay chỉ còn vài ngày nữa là đến lễ Giáng sinh, Hậu vẫn chưa thấy gì. Tính Hậu hay lo xa, nay càng thêm lo, Giáng sinh là cơ hội mà không giới thiệu được Tin Lành của Chúa cho mọi người thì tiếc lắm, nhưng thời buổi này đâu phải dễ... Nghĩ hoài không ra, Hậu thở dài. Tự nhiên Hậu nghĩ, thôi để đó, bây giờ đi dạo một chút cho thoải mái tinh thần, từ từ rồi tính sau.

Nói là làm, Hậu thay áo quần rồi rảo bước ra phố. Những ngày tháng 12 thật tuyệt. Dẫu chưa lạnh lắm, nhưng không khí Giáng sinh hầu như đã tràn ngập trên cái thị trấn nhỏ xíu này. Mấy quầy bán hàng tạp hóa cũng đã trưng bày các

cây thông phía trước hiên nhà, những dây kim tuyến đủ màu sắc khẽ đung đưa trong gió, rồi những hộp đồ trang trí như trái châu, hình thiên sứ thổi kèn, mây cái trống nhỏ... đã là những hình ảnh sinh động của một mùa Giáng sinh đang đến. Hậu thích nhất là tiếng nhạc Giáng sinh, giai điệu sôi động của bài Jingle Bells, We Wish You A Merry Christmas... cứ vang lên liên tục, họ làm như nhạc Giáng sinh chỉ có mấy bài đó thôi. Hậu mỉm cười vui vẻ, cái cảm giác lo lắng cũng đã tan đi được một phần.

Sau khi mua một vài đồ trang trí cho cây thông Noel ở nhà, Hậu đến ngồi tại trạm xe buýt ven đường, nhâm nhi một ly cà phê để tận hưởng thêm một chút không khí vui nhộn của những ngày Giáng sinh. Nói là trạm cho ra về chứ thật ra nó là cái nhà chờ xe buýt nhỏ, mọi người thường ngồi ở đây chờ xe từ trong bến chạy ra để đi lên thành phố, cả thị trấn chỉ có một nhà chờ này thôi. Mấy người bạn đi ngang thấy Hậu, vẫy tay chào rồi vội đi. Chắc họ cũng đang lo Giáng sinh như mình, Hậu nghĩ thầm. Thế rồi cái vấn đề cũ lại xuất hiện trong đầu, tặng quà Giáng sinh gì đây cho các bạn. Thiệp Giáng sinh, thường quá, ai cũng có thể mua được và làm sao có thể nói về Chúa cho họ chỉ qua một vài câu chữ? Mời họ đi nhà thờ, việc này Hậu cũng đã làm một vài lần, có người từ chối vì tới Noel bạn đưa cả nhà đi chơi, chụp hình, ăn tiệc Giáng sinh... Hậu cười thầm, không tin Chúa nhưng lại tổ chức tiệc Giáng sinh, người đời cũng lạ.

Đợt truyền giảng nào, Hậu cũng mời họ đến dự, thành thử giống như “khách quen” của Hội Thánh. Tuy vậy, họ cũng chỉ đến dự mà vẫn chưa bằng lòng tiếp nhận Chúa. Thực ra, Hậu cũng biết, để một người tin Chúa rất khó, nhưng rồi Hậu nhớ đến ví dụ của Chúa Giê-xu kể về người gieo giống thì cũng có chút an ủi, hạt giống Đạo gieo ra không dễ gì bắt rễ được bởi đất đai, lòng người, thì có nhiều loại...

Ngồi mãi rồi cũng đến lúc phải đi về nhà. Trời đã dần tối, gió bắt đầu lạnh. Khi Hậu đứng dậy thì chợt nhìn thấy bên cạnh có một chiếc hộp to, giống như một gói quà nhưng được gói rất đẹp. Hậu thầm nghĩ, của ai đó vừa lên chuyến xe buýt, vội quá nên quên. Hậu cầm chiếc hộp lên, thấy không nặng lắm nhưng chắc nhiều đồ đạc vì nó khá cứng. Hậu nghĩ, tự dưng mình lại thấy nó, bây giờ nếu bỏ lại thì rất dễ bị mất, không chừng ai đó vô ý lấy đem về thì... Mà nếu họ trở lại lấy thì chắc cũng ngày mai, vì đây là chuyến xe buýt cuối cùng rồi. Ngẫm

nghĩ một lát, Hậu quyết định cầm nó về, sáng mai, sẽ ra lại chỗ trạm tìm chủ nhân chiếc hộp, nếu không có, thì sẽ để lại lời nhắn cho họ biết mà liên hệ.

Sáng sớm hôm sau, lúc đi làm, Hậu chạy qua ngang trạm xe buýt, xem thử có diễn biến gì không. Chờ 15 phút rồi mà vẫn bình thường. Sốt ruột, gần đến giờ làm, Hậu đành lấy mảnh giấy đã ghi sẵn: “Chiều hôm qua có ai bỏ quên một gói quà tại trạm xe buýt này, xin liên hệ cùng tôi:..., số điện thoại:..., để nhận lại”.

Sau khi dán mẫu giấy vào thành trạm xe buýt, Hậu nhẹ nhõm trong người. Ngày hôm đó anh thấy vui vui, dấu rằng người kia vẫn chưa liên hệ lại. Đến chiều tối, anh nhận được một cuộc điện thoại:

- Xin lỗi, anh có phải là anh Hậu không?

Hậu nhanh nhẹn trả lời:

- Dạ phải. Xin lỗi ai đó?

Bên kia là một giọng nói ngập ngừng:

- Tôi là... Hôm qua tôi có bỏ quên một chiếc hộp ở trạm xe buýt...

- A, vậy à!

- Tôi có đọc mảnh giấy của anh để lại, tôi có thể xin lại hộp quà đó không?

- Dạ được chứ? Bây giờ anh đang ở đâu? Để tôi đem đến cho.

- Ấy chết, ai lại làm thế. Xin cho biết nhà anh ở chỗ nào để tôi đến nhận lại.

Hậu cười:

- Thật ra nhà tôi ở trong hẻm, sợ anh khó tìm.

Suy nghĩ một lát, Hậu nói:

- Hay là anh chờ tôi ở trạm xe buýt. Nhà tôi ra cũng gần.

- Vâng, cảm ơn anh, tôi sẽ đến đó ngay bây giờ.

Cúp máy xong, Hậu vội lấy xe, cầm hộp quà chạy ra trạm xe buýt. Đến nơi, Hậu đã thấy một người đàn ông đứng chờ sẵn. Khuôn mặt ông hơi sạm nắng, có vẻ từng trải trong cuộc đời.

Người đàn ông hỏi:

- Xin lỗi, anh là Hậu.

Hậu hơi lúng túng, vì lúc nãy gọi ông ta trong điện thoại bằng anh. Thật ra ông ta có vẻ lớn tuổi, nhưng giọng nói còn rất trẻ, nên Hậu nhầm lẫn là chuyện đương nhiên.

- Dạ, thưa... chú.

Người đàn ông cười:

- Thôi, cứ gọi bằng anh cho thân mật, tôi cũng không hơn anh bao nhiêu tuổi đâu. Gọi chú, nó già lắm, mà tôi thì không thích già.

Cả hai cùng cười, như có vẻ quen biết đã lâu.

Họ lại nói về chiếc hộp. Dĩ nhiên, trước khi trao chiếc hộp, Hậu cũng cẩn thận đề nghị anh ta nói cho Hậu biết trong đó có gì và mở ra kiểm tra tại chỗ. Anh cũng rất thật tình, anh kể cho Hậu nghe, những gì trong cái hộp ấy không có giá trị nhiều đối với mọi người, nhưng với anh, nó là một gia tài lớn. Hóa ra, đây là những gì của mẹ anh gởi lại sau khi qua đời.

Trước đây, gia đình anh sống tại Quảng Trị, một vùng đất đầy nắng và gió. Vì kinh tế khó khăn cả nhà anh chuyển vào Tây Nguyên làm ăn. Ở đây, họ mua lại một số đất của đồng bào người sắc tộc và trồng cà phê. Nhờ chăm chỉ, cố gắng, bản chất của người miền trung mà, gia đình anh mau chóng thoát khỏi cảnh nghèo khó và cũng có được một cuộc sống đầy đủ. Nhưng chính trong lúc tưởng là tốt đẹp ấy thì gia đình có nhiều sự xáo trộn. Một hôm, sau chuyến đi buôn hàng về, mẹ anh nói với cả nhà là bà đã theo đạo Tin Lành. Ba anh rất ngạc nhiên, với tính cách của một người nặng tình thân gia trưởng, ông không đồng ý và rất tức giận. Ông nói, bà theo Tin Lành là bỏ ông bỏ bà, không thờ cúng ông bà thì sau này con cháu bỏ mình, không hương khói nữa, mình sẽ đi về đâu. Mặc dầu mẹ giải thích rất nhiều, nhưng ông hoàn toàn không chấp nhận.

Lúc đó, vì chưa có nhà thờ ở gần, nên mỗi Chúa nhật, mẹ anh phải đi nhà thờ xa hằng ba bốn chục cây số, sáng đi, chiều tối mới về. Ba của anh thì cứ cần nhần hoài, và cuối cùng ông quyết định không thể sống chung với người vợ cứng đầu này nữa. Ông cùng các con vào Lâm Đồng sinh sống, để lại ngôi nhà cho mẹ anh. Mặc dầu mẹ anh khóc rất nhiều, nhưng ba anh cương quyết dẫn ba đứa con nhỏ theo để cho vợ tự do với con đường của mình. Từ đó, anh rất ít có điều kiện gặp lại mẹ, bởi lúc đó anh còn nhỏ, không thể đi xa được. Thỉnh thoảng, anh và hai đứa em nhỏ cũng hay nhận quà của mẹ gửi về cho, khi là xấp vải trắng cho bé Thùy mới vào lớp 10, mứt bánh vào dịp tết, nhất là Giáng sinh nào cũng có quà.

Gần đây, anh mới hay tin mẹ mình đã qua đời. Ba anh, tuy vẫn còn giận mẹ, nhưng cũng dẫn các con về tang lễ, như là thăm mẹ lần cuối. Đây là lần đầu tiên, anh thấy một đám tang Tin Lành, nó hoàn toàn không giống những đám tang khác. Họ hát nhiều, rồi đọc kinh (sau này, Hậu mới giải thích cho anh là đọc Kinh Thánh, cầu nguyện...). Anh nhớ nhất là lời ông Mục sư nói: “Chúng ta xin tạm biệt một người chị em yêu dấu của mình”, mà cứ thắc mắc hoài, sao lại “tạm biệt”, đúng ra là “vĩnh biệt” chứ. Tạm biệt, không lẽ còn gặp lại nhau sau khi chết à?

Và món quà mà anh mang về hôm đó, thật ra chỉ là mấy quyển Kinh Thánh, Thánh Ca, của mẹ. Trước khi qua đời, mẹ dặn phải trao lại cho anh và mong ước anh được biết đến Chúa. Thật tình, vì yêu thương mẹ, nên anh rất quý món quà kỷ niệm của mẹ để lại. Trên đường về, anh ghé thăm một người bạn tại thị trấn này, và vì trễ xe buýt nên vô tình bỏ lại gói quà mà anh rất yêu quý...

Tự nhiên Hậu thấy có cảm tình với anh, Hậu bắt đầu từ quyển Kinh Thánh và nói chuyện về Chúa cho anh ta nghe. Hậu nói về tình yêu của Chúa Giê-xu, từ Ngôi Hai xuống thế gian làm người để chết thay cho tội lỗi của nhân loại. Lúc này, có lẽ tất cả sức lực đều đã được Hậu nỗ lực dùng hết. Anh chăm chú lắng nghe, đôi lúc gật gù tỏ vẻ hiểu biết. Cuối cùng anh nói:

- Hèn gì mà mẹ tôi yêu thích đạo Tin Lành như vậy. Theo đạo có khó không?

Hậu cười:

- Thực ra không phải theo đạo, mà là tin nhận Chúa Giê-xu. Nếu được, mời anh đến dự chương trình truyền giảng của Hội Thánh vào tối nay, có lẽ anh sẽ hiểu được nhiều hơn. Nếu cần, Mục sư chúng tôi sẽ giải thích cho anh rõ hơn nữa.

Anh hơi do dự một chút, rồi nói:

- Thôi được, tối nay tôi sẽ ở lại dự chương trình, xem như để thể hiện tấm lòng biết ơn của tôi với anh. Tôi ở lại nhà người bạn cũng được. Vậy tối nay mấy giờ hả anh?

Trong lòng Hậu mừng như mở cờ, vậy là Giáng sinh này Hậu đã có được một niềm vui lớn. Anh đã tặng một món quà..., ủa mà không phải, là nhận được một món quà. Hậu cũng không biết giải thích thế nào, nhưng anh thật sự cảm tạ Chúa, thật là vui khi Tin Lành được đến cho nhiều người, nhất là trong những ngày Giáng sinh.

Vũ Hương Dương (httlvn.org)

Thư mời

Trân trọng kính mời
Quý đồng hương Việt Nam và các Tín hữu
đến tham dự lễ kỷ niệm mừng Chúa Giê-xu giáng sinh,
tại các chi hội:

- Lausanne : lúc 13 giờ, Chúa nhật 04.12.2016
- Aarau : lúc 13 giờ, Chúa nhật 11.12.2016
- Genève : lúc 13 giờ, Chúa nhật 18.12.2016
- St.Gallen : lúc 13 giờ, Chúa nhật 25.12.2016

(xem địa chỉ ở bìa báo trang tiếp theo)

Liên Lạc: Nhóm Sức Mới - Tel: 079 609 62 59

E-mail: sucmoi@ymail.com
www.facebook.com/sucmoi

*Nhưng ai trông đợi Đức Giê-hô-va thì chắc được Sức Mỏi,
Cất cánh bay cao như chim ưng; chạy mà không mệt nhọc,
Đi mà không mòn mỏi. "*

Ê-sai 40 : 31

Địa điểm Thờ Phụng Chúa hằng tháng tại từng khu vực :

Lausanne : Paroisse réformée de St. Jacques, Avenue du Léman 26, 1005 Lausanne.

Genève : Paroisse protestante Servette-Vieux, Avenue Wendt 55, 1203 Genève.

Aarau : Gemeinschaftszentrum Telli, Girixweg 12, 5004 Aarau.

St. Gallen: Evangelisch-Reformierte Kirchgemeinde Tablat, Lettenstr. 16,
9008 St. Gallen.

Lưu ý: Ngày và giờ thờ phụng Chúa xin liên lạc với Mục sư.

Địa chỉ : Mục sư Ngô Bá Tạo, Chemin Wilhelm Kutter 49, 2503 Biel/Bienne.

Tel. 032 365 33 36

Natel: 079-673 44 28

E-mail: ngobatao@hotmail.com

Trang web: nguyen-song.com